

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:	APARE DUMINECA	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei	Manuscrisele nu se înșopolază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Pentru publicațiuni oficiloase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 120 Lei		
Pe un pătrar de an 60 Lei		
Un număr 5 Lei		
Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei		

Despăgubirea instituțiilor bisericești.

În continuarea celor publicate în Nr. 43 al „Foi Diecezane” din anul trecut, a urmat executarea dispozițiilor Ministerului Finanțelor, prin care ni se cereau acte justificative în scopul ordonanțării titlurilor cu 4½%, ca un echivalent al pagubei suferite de instituțiile noastre bisericești în urma legii conversiunii.

La executarea acestor dispozițiuni ministeriale puteam alege între a lăsa exoperarea extraselor de cont dela bănci în grija exclusivă a organelor parohiale, sau a concentra toate firele lucrării la sediul episcopiei, uniformizând procedura pentru întreaga eparhie, ceea ce evident că da mai mult de lucru.

După consfăturile avute cu bărbați de specialitate am ajuns la hotărârea, ca să nu expunem organele parohiale la călătorii și eventuale discuțiuni pe la ghișeele băncilor, ci să alegem calea a doua, procedând la fel cu privire la toate depunerile aparținătoare episcopiei.

În conglăsuire cu această hotărâre s'a făcut circulara explicativă, trimisă oficiilor parohiale și publicată în acest organ al eparhiei, cerându-se trimiterea livretelor de depunere la centru, pentru culegerea datelor autentice, pe baza cărora am intrat în legătură directă cu cele 70 bănci, la care au depuneri comunele noastre bisericești.

Atât Oficiile parohiale, cât și băncile, în covârșitoarea lor majoritate, au servit neîntârziat cauza, pentru ceea ce le datorăm mulțumită. Excepțiunile au fost atât de disparente, încât nu merită să le amintim.

Cu toate acestea aranjarea materialului vast, în fața căruia ne aflăm, a durat timp de peste două luni, pentru că în cursul lucrării s'au ivit mereu chestiuni noi, care trebuiau rezolvate, ceea ce ținea pe loc înaintarea lucrării. Apoi am căutat, ca pe cât a fost omenește posibil să înglobăm în acest operat toate depunerile

comunelor noastre bisericești și ale protopresbiteratelor.

Poate va interesa pe cetitori să știe, că în total am concentrat dela diferite institute de credit 1050 de extrase de cont asupra depunerilor bisericești, cari au oferit reducere pe urma conversiunii datoriiilor agricole și urbane.

La prima vedere s'ar crede, că depunerile acestea dau la oaltă o sumă mare, răsfoind însă extrasele, filă de filă, ne convingem, că ele nu reprezintă un capital, care să stea în proporție cu numărul mare al credincioșilor noștri din eparhie și cu atât mai puțin cu importanța, pe care trebuie să o aibă biserica noastră în statul român.

Partea cea mare a depunerilor amintite e sub 1000 lei, derivând de la enoriași iubitori de biserică, cari au desbinat câte o sumuliță pentru parastas, lumini, clopote și pentru câte alte scopuri de felul acesta.

O mare parte a depunerilor iarăși, adevărat că trece peste 1000 lei, dar nu atinge nici măcar suma de 10.000 lei.

Și numai sporadic am dat de depuneri mai mari, cari reprezentau rezultatul unei activități dezvoltate în curs de ani de zile în scop de a aduna mijloace pentru vre-o zidire de biserică, sau casă parohială, pentru vre-o executare de renovare sau înfăptuire de investiție.

Dacă banii aceștia în cea mai mare parte au fost depuși la băncile noastre românești, ușor de înțeles, că depunerile s'au făcut, ca să servească cauza noastră națională, care cauză în timpul din urmă s'a pus la ordinea zilei cu același elan, cu care era pusă cândva în Ardeal și Banat, ca unica preocupare însemnată a fiecărui român adevărat.

Din cifrele mărunte ale acestor depuneri cetim cum s'au adus jertfe pentru biserică și prin biserică pentru națiune.

Revenind la extrasele noastre dela bănci, acelea după revidare, colaționare și timbrare au fost grupate și imborderate pe de o parte după bănci, pe de altă parte după proprietarii depunerilor.

Apoi întreg operatul s'a prezentat pe calea oficiului administrațiilor financiare ale județelor Arad, Caraș, Severin, Sibiu și Timiș-Torontal.

Deoarece acum nu mai avem nevoie de livretele de depunere, Cassa diecezană le va restitui în schimbul semnării de primire.

Deci On. preoți, cari și de altcum trec pe la Cassa noastră diecezană, pot lua în primire livretele de depunere în cursul orelor oficiului. Dar pot și împuternici înscriș pe vre-un epitrop sau pe un alt enoriaș de toată încrederea, ca pe baza procurii să ridice livretele dela cassă.

Ce privește livretele dela institutul de credit și economii „Făgețana“, acelea fără excepțiune se vor restitui oficiului protopresbiteral al Făgețului, dela care oficiu au intrat aici, iar celelalte livrete, cari nu se vor ridica dela oficiul nostru de cassă până la 15 Aprilie a. c., se vor restitui Oficiilor parohiale pe poștă, având respectivele comune bisericesti să supoarte spesele.

Fiind lucrarea aceasta terminată, așteptăm ordonanțarea titlurilor, ca să le putem distribui celor îndrept.

A. Moaca.

Unitatea neamului.

De: Preotul F. Codreanu.

2. Noi suntem cu adevărat omul așanumitei „Re-nașteri“, trecut prin cuceririle umanismului.

Am dobândit lumea și atunci ne-a copleșit sentimentul chinuit al „Omului care și-a găsit umbra în felul cum ni-l înfățișează Cezar Petrescu și sentimentul acesta e tot atât de sfâșietor ca al „Omului care și-a pierdut umbra“ în felul cum ni-l arată Chamisso. Cutropit de sentimentul acesta, individualismul nu poate da eroi, nu mai dă izvoare de lumină, intelectuali folositori neamurilor din cari s'au ridicat. Dă însă desrădăcinați, cari și-au pierdut legătura și cu cerul spre care li se părea că se înalță, dar și cu pământul din care au răsărit. În chipul acesta, după ce evul vechiu a avut intelectuali înălțați la cinstea de semizei, creștinismul eroi intelectuali așezați între sfinți, noi nu mai avem nici scoboritori din cer, nici înălțați la cer, ci numai desrădăcinați.

Da, legătura intelectualilor cu poporul, ar trebui să fie, cum zicea Carlyle, o legătură divină care unește pe omul mare, adică pe intelectual, cu ceilalți oameni. A fost însă și este înțeleasă în felurite chipuri. Să vedem câteva. Marele romancier Tolstoi are o carte puțin cunoscută; „Sclăvia Modernă“. Găsise el pe linia ferată Moscova-Kazan oameni cari lucrau câte 36 ore neîntrerupt, rău plătiți, zdrențoși, flămânzi, rupți de neodihnă

și de alcool. În urma acestui fapt s'a pus să scrie cartea, un ciclu de articole și despre alte cazuri. Vrând să arate cât de mult se simția legat de muncitori, arată și măsurile de îndreptare. De exemplu, ca să fie siliți cei dela căile ferate să muncească în așa condiții, Tolstoi cere desființarea căilor ferate și așa una după alta urmează alte propuneri de desființări de fabrici și uzine. Oamenii să meargă în satele lor, să-și vadă fiecare de lucrul câmpului și fiecare de uneltele trebuincioase. În altă carte „Dimineața moșierului“ ne spune câte a încercat el pentru o mai bună vicață a mușicilor de pe moșia sa și cât i-a fost de mare durerea că n'a izbândit. Încercările lui sunt rezultatul umanitarismului apusean, fără să țină seamă de tradițiile rusești. În școala unde Tolstoi făcea pe învățătorul, a vrut să aplice idei mult mai înaintate decât în Apus, cum ar fi să dai copilului de zece zile untură de pește sub cuvânt, că ar conține mai mult decât laptele mamei. În cărțile sale de pedagogie recomandă lucruri, despre cari el singur știa că nu se pot înfăptui. Despre acest Tolstoi a zis Nichifor Crainic: Bolșevismul e opera occidentului fără să vrea: Tolstoi“. Alții l-au numit diletant și iarăși alții i-au zis scamator. Și scrierile pedagogice și școala și grija lui pentru un mai bun traiu al țaranului, au fost un fel de distracție pentru aristocratul Tolstoi.

La noi e foarte aproape de ideile lui Tolstoi filozoful C. Rădulescu-Motru. În cartea sa „Românismul“ dă școalei dela sat o schiță de program. Școala pregătește pe satean dela 9—19 ani numai și numai pentru rămânerea în sat. Nu-l lasă să meargă la oraș, totuși așteaptă ca din popor să se ridice o elită națională. Sau, cere un nou corp didactic pentru școala sătească și apoi altul tot așa anume pregătit pentru universitatea țărănească, închinată numai intereselor populației dela sat, frecventată de cei de 18 și 19 ani. Nu ne spune însă de unde să fie învățătorii și profesorii școlii și universității țărănești: din sat, unde și numai cât ceilalți săteni, sau din oraș, de unde n'ai dreptul să mergi la sat? Ideile acestea pentru un viitor foarte îndepărtat spuse cu gândul de a le aplica acum și pentru izolarea între sat și oraș, sunt o exagerare tolstoiană.

Simion Mehedinți face altă icoană a satului și a orașului, a legăturii dintre cărturari și popor și scrie: „Spre deosebire de statul vechiului regim cu caturi închise, având fiecare o circulație locală, statul modern prezintă un schimb foarte viu atât de jos în sus și de sus în jos. Cei ce se ridică la suprafață, după ce împlinesc un moment rolul frumos de conducători, ajung să fie conduși: de lene, slăbiciune și alte păcate. Coaja odinioară verde, se usucă și cade spre a ieși la iveală alta nouă“. Întrebați-vă, dacă pot aceste două părți, trunchiul și coaja copacului să fie despărțite una de alta, așa cum o cerea Tolstoi în Rusia și cum o preconizează la noi C. Rădulescu-Motru. De altfel și Tolstoi a avut un contemporan, filozof rus, pe Vladimir Soloviev, care era de altă credință. El vedea în societate trei părți: 1. țărani prin cari se asigură existența, 2. orășeni prin care se desvoltă puterea și 3. intelectuali, elita, cărora el nu le zicea aristocrați, ci dă înțelesul nestruciat al grecescului „Aristos“ și le zice: cei mai buni conducători. Se plânge însă că „cei mai buni“ nu și-au împlinit chemarea. În loc să fie slujitori, s'au făcut despoși ai societății. Judecați întrucât avea dreptate Soloviev. În Rusia, cu tot drumul de fier nedesființat, distanța între sat și oraș, între conduși și conducători a fost mare. Între țările europene poate singură Spania, a mai avut distanța aceasta și putem spune răspicat,

Săptămâna.

că pricina încaerării de azi este înstrăinarea intelectualilor de popor. Blasco Ibanez în romanul său „Oarda“ ne înfățișează cele două tabere, în felul cum erau la 1905. În jurul Madridului un fel de urgisiți ai vieții strâng cioburi din gunoaie, adună zdrențe și rămășițe de mâncări din oraș. În capitală sunt marchizi latifundiați, scriitorii și gazetarii cu visuri socialiste și cu apucături de marchizi. Între aceștia este eroul principal, Isidro Maltrana, marele desrădăcinat. Isidro e copilul unui proletar, crescut de o doamnă bogată. Doamna moare fără testament și el e aruncat de lei colo. Când îi merge bine, uită pe ai săi. Ajuns în mizerie, scrie articole socialiste, dar la proletari, la ai săi, la adunătorii de zdrențe se duce numai ca să se îndoape. Încolo îi este scârbă de ei. Feliciana, soția lui de apoi, i-o spune: „Tu ești un orgolios, Isidro, un răutăcios, care te iubești numai pe tine, ești o secătură pretențioasă“. El este marele desrădăcinat și tipul desrădăcinaților spanioli. Cartea e un memento îngrozitor. Azi în jurul Madridului s'au încărat cele două tabere în felul văzut la 1905 de Blasco Ibanez. Cu tot strigătul lui de alarmă, Spaniolii au rămas aceiași incorrigibili Don Quijote. Căci romanul Don Quijote e de fapt o tragicomedie iar Spaniolii de azi sunt aceiași cavaleri ai Tristei Înfațișări, cum a poreclit scutierul pe Don Quijote.

Situația din vecina Ungarie, precum o vedem de aci din apropiere și mai ales din cele ce spun ei, se aseamănă. Cari ați citit cartea „Ajutor! Ajutor!“ de Szabó Dezső, înțelegeți asemănarea. El cere poporului maghiar intelectual de origine etnică maghiară, căci șvabii, slovacii, evreii cari stăpânesc azi acolo, oricât de renegați, sau tocmai că renegați, nu vor ști să simtă cu poporul.

Nu de mult vorbea un mecanic despre două feluri de subalimentații: trupească și sufletească. Prin cea dintâi trupul slăbește și orice învățătură rea îl duce în rătăcire. Același mecanic adăuga: Poporul are trebuință, ca învățații să-i arate calea cea bună pentru hrana trupească și să-i întărească sufletul prin învățături mănuitoare.

Intelectualii ruși și spanioli rămân răspunzători în fața istoriei pentru păcatul că și-a lăsat neamurile subalimentate trupest și sufletește. Nicolae Berdiaeff, făcând reflexii asupra revoluției ruse, are cuvinte aspre către reacționarii refugiați în alte țări. Îi mostră pentru gândul lor la o contra revoluție. El însuși expulzat, adică o victimă a regimului actual, cere tuturor refugiaților, deci și sieși, să-și recunoască întâi păcatul, să experimenteze revoluția în adâncimile spiritului și atunci o curățire lăuntrică se va săvârși în fiecare. Le cere să nu se considere în afară de poporul rus, ci chiar în străinătate să se simtă în sânul poporului și pământului rusesc.

Astfel e limpede, că la întrebarea ce privește legătura intelectualilor de pretutindeni cu poporul din care s'au ridicat, nu putem da decât răspunsul citat din Carlyle. Intelectualii și poporul, ba nici burghezimea și restul poporului, nu pot să se depărteze unii de alții. Nici satul nu-l putem închide între ziduri chinezești, nici cuvântul și mai ales sufletul cărturarului dela oraș nu-l poți opri să nu pătrundă în sat. Sunt părți dintr'un întreg și în aceste părți trebuie să circule același sânge, să bată aceeași inimă, să stăpânească același suflet.

(Urmează)

„Atunci Împărăția cerurilor se va ase-măna cu un om, care, când era să plece într'o altă țară, a chemat pe robii săi, și li a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat“. Mat. 25, 14—15.

Una dintre frumoasele pilde spuse de Mântuitorul Hristos este cea a împărțirii talanților. Diversitatea harului este arătată în multe locuri din sfânta Scriptură. Unul a primit cinci talanți, altul doi talanți, altul un talant, și cu darul primit fiecare a fost lăsat *liber* să lucreze. (Mat. c. 25). „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“ așa spune sf. apostol Pavel la I. Cor. c. 12 v. 7.

Meditând asupra acestor citate, ajungi la concluzia că marii scriitori și gânditori ai lumii sunt fericiții aleși, cărora li s'au dat mai mulți talanți „spre folosul altora“.

În aceste săptămâni se face mare vâlvă în jurul unuia dintre cari îi credeam fericit posesor de mulți talanți, în jurul scriitorului: *Mihai Sadoveanu*.

Ziarele naționaliste, creștine, îi aduc foarte aspre și grave acuzațiuni că ar fi trădătorul intereselor naționale ortodoxe, punându-se în fruntea unor ziare curat jidovești, ziare care în cele mai multe cazuri servesc germele distructiv care roade la temelia statului nostru creștin național.

Ca o subliniere a acestei companii, însăși societatea culturală, cu un trecut atât de glorios: „*Funimea*“, l-a exclus pe Mihai Sadoveanu, dintre membrii ei.

De ce se pretează marele scriitor român la acte de trădare de o gravitate așa de mare? Pentru că ar fi „mare măestru“ al legii francmasonice*) din Iași.

*) Unii susțin că francmasoneria de astăzi derivă din Societatea „Crucea de roze“ (Rosé-croix) fondată în 1616 de Valentin Andra, având ca destinație reformarea lumii: societate care fu propagată de Cristian Rosencreutzer și reînviată de filosoful Bacon; pusă în activitate de faimosul anticar Elie Ashmole în 1646. societate reînviată în adevăr sub formă de masonerie în Germania în 1777. Alții atribue fundația masoneriei partizanilor Stuarzilor, sau lui Christoph Vreen, arhitect, constructorul catedralei Sf. Paul din Londra (1690).

D. Bl. Starbuck în „Francmasonerie“ Leipzig 1934 susține că embrionul francmason este a se căuta în anul 715 a Hr. când *Numa Pompiliu* înființează asociațiile arhitecților, apoi Colegiile de lucrători în număr de 31. Aceste asociații erau cunoscute sub denumirea de *Confraternități*. Aceste colegii erau *confraternități artistice și societăți religioase*, bazate pe organizarea arhitecților și preoților dionisieni, ce le găsim multe secole înaintea acestei epoci, în Siria, Egipt, Persia și India. Membrii colegiilor, pe lângă privilegiul construirii templelor și monumentelor publice aveau o jurisdicțiune proprie și erau scutiți de toate contribuțiile. Ei se întruneau de regulă seara (după încetarea lucrului) în lojele respective (casele de lemn din jurul construcțiilor). Și frații inițiau pe membrii în secretele artei lor. Erau împărțiți în trei grade: *Ucenici, Companioni și Măestri*.

Dl. prof. I. G. Savin (Iconoclaști și apostati) definește astfel francmasoneria:.... „o asociație secretă de înfrățire universală peste deosebirile de rasă și religie, pentru progresul omenirii și perfecționarea individuală pe baza principiilor furnizate de rațiunea umană“. Se citează din constituția francmasonică dela 1885. „.....Ea (francm.) își interzice orice afirmațiune dogmatică. Ea are drept deviză: libertate, fraternitate, egalitate“.

Francmasoneria este contra Religiei, pentru că nu admite *minunea și marea taină* a Intrupării și Răscumpărării, care a săvârșit-o Mântuitorul Hristos pe pământ.

Conduc de percepțele masonice dl Mihai Sadoveanu, desigur că neagă creștinismul și neagă instituția divină care propagă creștinismul pe pământ.

Sunt două puternice motive să credem că dl Mihai Sadoveanu, nu se mai numără între creștini și buni români.

1) Scrierile sale, în care diferiții eroi sunt cuprinși de atâtea vicii, iar aceste vicii sunt cu atâtea patimi, purtând timbrul unui uriaș talent — scoase în evidență încât face impresia că, a voit să caracterizeze o tagmă și o națiune.

În toată literatura românească, nu se află o carte în care preoții să fie descriși în colori mai negre, ca în „Crășma lui moș Precu“ a dlui M. Sadoveanu. După dl M. Sadoveanu preoții sunt adevăratele elemente disolvante ale vieții satelor: icoana vie a vițiului și adulterului. Or fi în tagmă câteva specimene, alde Popa Tărăboi, aceasta nu însemnează că tagma întreagă poartă pecetea stigmatului unor țărăboi.

Armata, în „amintirile căprariului Gheorghiu“, e o școală a beției și a vițiului. Un tablou mai floros al armatei ca aici nu se află în literatura noastră. *Petrea străinul*, un tânăr cu rost și cinstit, după trei ani de armată, devine vagabond și asasin. *Alexa* vagmistrul, după eliberare dela armată, poartă germeul vițiului în toate părțile.

2) Astăzi, patronează acele ziare, care falsifică realitatea și prin icoane și scris împing

Aceste colegii existară până la căderea imperiului în toată vigoarea.

Năvălirea barbarilor a redus numărul lojelor și deaci francmasoneria s'a împărțit pe regiunile unde ea s'a putut menține.

Masoneria a aflat larg teren în Britania și a fost introdusă cu brigăzile de lucrători trimise cu legiunile Romane de împăratul Claudiu la 43 pentru a apăra insulele britanice de invazia scoțienilor. Se pare că de aici derivă numele Franc-Mason, pentru că în loje nu puteau fi primiți decât oameni „liberi“ după „free-mason“ cuvânt englezesc, care însemnă liber mason. De altcum membrii lojelor din Galia se numiau „frați masoni“ dela cuvântul „franșe“ (sincer).

Lojele din Galia lasă la o parte chestiunea materială (arta construcției) și se ocupă de sensuri mistice și filosofice.

Francmasoneria cu caracterul ei internaționalist politic se dezvoltă abea după decizia luată de loja Sf. Paul din Londra la a. 1703.

de-a dreptul la lupta de clasă și la războiul cel dintre noi.

Dl M. Sadoveanu, ne adâncind viața sufletească a eroilor lui, cu un pesimism inexplicabil reduce pe om la jocul instinctelor animalice, negându-i astfel originea divină.

Nu am pretenția să judec pe dl Mihai Sadoveanu, dar cetind și judecând scrierile și eroii lui, fac câteva deducții logice cu ajutorul simplu al bunului simț. dl Mihai Sadoveanu a fost fericitul care la împărțirea talanților a luat mulți. Duhul sfânt însă nu i s'a arătat a fi spre folosul altora în bine, și prin negațiunea divinității și nelucrarea talantului desigur va fi părtaș de sentința Domnului: „Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi scrâșnirea dinților și plânsul“. (Mat. 25, 30).

Pr. Traian Constantin

Cronica Literară. François Mauriac:

Vie de Jèsus.

Raul, semănat de ruptura cea mare dela 1054, plămădit apoi prin îngustimea și austeritatea spiritului papist — triste prilejuri de revoltă sufletească — stăpânește veacurile XIII—XVI după Hristos sub forma de *renaștere*, epoca desfrâului și-a tuturor descentralizărilor morale. Prin întoarcerea individului la lumea antică: *homo singularis*; se dospește, culminând apoi în *reformă* răstoarnă toate orânduețile ecleziastice și facilitând înfiriparea *raționalismului*, ai cărui protagoniști suspicionează până și istoricitatea și divinitatea lui Hristos, se proectează și pe firmamentul acestui veac, în diversele lui forme.

Dar, antidotul n'a lipsit nicicând!

Avântul academiei păgâne — sinteza unui veac materialist ce radiă efluvii de bucurie în tăgăduirea vre-unui adevăr creștin, era atât de efemer!... Veritabilii savanți întâlneau născocirile și fantasmagoriile pseudo-științei acestei nefaste asociațiuni cu un zâmbet compătimitor, ca pe niște teorii în care nimeni nu putea să creadă. Misterul lui Iisus, rămas o minune chiar și pentru știința intră în sfera transcendentalului. realitate mai sigură decât însăși existența științei,

Gânditorii timpului nostru, pasionându-se în urmărirea și soluționarea problemelor spirituale, încearcă să restabilească echilibrul *omului modern* care reducând totul la empiric, ignorând

supranaturalul, s'a prăbușit în haosul decepției și-al anarhiei.

Iată deci, că vidul nihilismului religios și-al criticii distructive din secolul trecut nu va putea fi nivelat decât prin figura blândă a Mântuitorului, a cărui persoană va fi de-apururi actuală; doctrina lui, creatoare de bine, frumos și sublim; și-a cărui scurtă viață pământească cuprinsă în evanghelii va preocupa omenirea întotdeauna, în ciuda tuturor vrăjmașilor săi.

În această lumină privită lucrarea lui *François Mauriac* e ușor a înțelege imensul ei succes, pe care însă autorul în prefață, în neobișnuită modestie — o reduce la un eseu.

Mauriac e cea mai necontestată valoare literară contemporană, dar în fața adevărului adâncului nepătruns al tainei ce ne-o prezintă în mozaicuri de sublimă și neîntrecută artă creștinească, el a socotit o frenetică impietate romanțarea vieții lui Hristos.

„...Ceeace m'a determinat mai mult ca orice să scriu această viață, e numai dorința de-a reconstitui într'un fel **Om** care a trăit și-a pătimil, al cărui loc rămâne gol în mijlocul poporului, **Cuvântul** incarnat, adică o fire corporală, o carne asemănătoare cu a noastră...“¹⁾

Iată geneza acestei valoroase opere, în care cuvintele lui Iisus au o valoare absolută. Nu se adaogă nimic Evangheliilor pe cari autorul le acceptă în întregime ca adevăruri indiscutabile, trebuind a fi înțelese literal, căci la Dumnezeu totul e cu puțință.

Se observă cum, în liniamente, autorul cunoaște rezultatele criticii biblice favorabile fidelității textului sacru de care nu se îndoiește câtuși de puțin.

Lui Hristos, subiectul Evangheliilor, în nenumărate rânduri i-s'au atribuit proprietățile unui om de rând. Alte ori a fost conceput prea ridicat dela pământul pe care a trăit și-a murit, încât pe linia medie, ca rezultată a acestor extremități stă marea taină a omenirii, misterul de care cercetătorul va trebui să se apropie în genunchi, încercând să-l privească și să-l adore, cu deplina conștiință a nevredniciei sale.

Un păcătos ar trebui să se roșească la gândul de-ai serie viața! Toate acestea ni le spune Mauriac în accente de profundă convingere creștină.

În 27 de capitole, cât cuprinde cartea, începând cu moartea Nazaretului și terminând cu moartea și învierea lui Hristos, pe o întindere de 286 pagini Fr. Mauriac făcând misiune și apologie cu o duloșie fără seamăn, alcătuește

din spiritul său curat, un neîntrecut imn închinat Mântuitorului.

„...Il ne dépende de persone parmi ceux qui ont la charité dans le coeur de ne pas servir le Crist. Tel qui croit la haïr, lui a consacré sa vie; car Jésus est déguisé et masqué au milieu des hommes, caché dans les paupes, dans les infirmes, dans les prisonniers et dans les étrangers...“²⁾

Scrisă într'o limbă ușoară și până la tălmăcirea ei — cartea poate fi citită cu ușurință de oricine; căci înlăturând acrobațiile și figurile de stil, autorul consecvent inițialului, nu urmărește decât a învăța pe cetitor să cunoască și să iubească mai mult pe Iisus.

Editată în 1936 — Paris; E. Flammarion. Pr. 12 fr.

Nădăduim într'o fericită traducere românească, care va păstra întru toate nota și spiritul originalului.

Ioan Fachitoviciu.

Echipa Monografică

a Institutului Social Banat-Crișana din Timișoara la Pojejena-de-jos. — P. S. Sa Episcopul Vasile binecuvintează și încheie personal lucrările Echipii într'o atmosferă sărbătorească.

(Continuare și sfârșit).

Singură nădejdea că viitorul va vindeca rănille trecutului, redeşeptând conștiințele românești de aici, a consolat sufletul înaltului lerarh și al însoțitorilor săi.

Cu această nădejde P. S. Sa și suita s'a despărțit de Echiperi și de președintele lor dl Dr. C. Groșoreanu, cărora a ținut să le exprime din nou mulțumirile Sale pentru activitatea lor misionară desfășurată cu atâta dragoste și abnegație în această regiune, care mai mult ca oricare alta are nevoie de suflete și inimi românești înțelegătoare, gata oricând a aduce supremele sacrificii, când sunt în joc viața și destinele Neamului.

De aici, dela Zlatița, P. S. Sa Părintele Episcop Vasile, în uralele Echipierilor și ale mulțimi din Zlatița, s'a îndreptat spre Lescovița, continuându-și vizitațiile Sale canonice, ducânt pretutindeni cuvânt întăritor de credință, balsam alinător de nevoi și suferințe, lumină și resurecție în suflete; iar noi Echipierii, purtând în suflete pețetea binecuvântării arhieresti ne-am întors, pe întuneric la rosturile noastre, în Pojejena.

Timp de o oră mașina ne-a purtat prin pădurea plină de privești minunate, a Belobreștii. Peisagiul ca'n povești delău înaintea ochilor noștri iscoditori și dornici a cunoaște cât mai mult nespusele frumuseți naturale, cu cari a înzestrat cu îmbelșugare Creatorul această regiune a scumpei noastre țări. Străbătând Belobreșca, Șușca și Pojejena Sârbească, în strigătele de bucurie ale copiilor, cari pânneau reîntoarcerea noastră, am sosit cam târziu la Pojejena, — unde satul întreg, cu mic cu mare în frunte cu conducătorii lui firești era adunat în fața Primăriei comunale, spre a-și lua rămas bun

1) Prefață pg. XV.

Profeția despre dărîmarea templului și sfârșitul lumii pg. 231.

dela cei ce o lună de zile li-au dat zi de zi sufletul din sufletul lor.

Cu bagajele făcute, echipați ca la sosire, ne-am urcat din nou în mașini spre a ne îndrepta spre casă, urmând deastădată un itinerar diferit de cel urmat la venirea aici, mânați numai de dorul de a ne cunoaște cât mai bine țara, cu minunățiile ei.

Momentul despărțirii a fost emoționant. Țăranii din Pojejena într'atâta s'au obișnuit cu noi, într'atâta s'au împrietenit și s'au legat sufletește de fiecare din noi, încât ar fi fost în stare să ne oprească și să ne țină pentru totdeauna în mijlocul lor. Simțeau și simțam că plecarea noastră lasă un imens gol în sufletul lor ca și'n al nostru. Lacrimile se împleteau cu implorarea stăruitoare de a nu-i uita și de-ai cerceta din nou în anul ce vine.

După cuvântul patetic de adio adresat lor de iubitul nostru președinte dl. Dr. C. Groșoreanu, mașinile s'au pus în mișcare, acoperite de florile recunoștinții ce le aruncau asupra noastră frații noștri (din Pojejena, și însoțite de acordurile armonioase ale fanfarei, cari abia se mai percepeau din uraganul de urale nesfârșite ce ieșeau din pieptul cărora noi le-am turnat câțiva picuri de simțire românească și creștinească.

Impăcați în conștiință că ne-am dat modestul tribut față de frații noștri, cărora soarta le-a fost atât de vitreagă, ne-am luat drumul spre Moldova-Veche, și de acolo, Miercuri 3 Septembrie 1936, până a nu se revărsa zorile, înviorați de aerul ozonat al regiunii, prin Oravița la Timișoara.

Când rezultatul lucrărilor noastre va fi relatat și cuprins pe larg în monografia Pojejenii, cetitorii își vor da seama mai bine de importanța socială a acestor echipe, ca instrument de culturalizare și de ridicare a vieții românești la sate. Echipele regale ca și cele ale Institutelor Sociale, cari au lucrat pe tot întinsul țării, au fost tot atâția pedagogi și educatori sociali ai țărânimii noastre, de a cărei tărie morală, spirituală și economică depinde viitorul țării și al neamului. Punând la temelile mărețului edificiu al României-Mari sufletul cultivat, conștient și credincios al țărânului român, i-am asigurat acesteia țaria, strălucirea și vecinicia.

Pr. Gh. Cotoșman.

Instrucțiuni cu privire la purtarea socoților și administrarea averilor bisericesti.

de PETRU TOMA
cașactor-eparhial.

După ce ședința s'a terminat se prevede preliminarul cu următoarea clauzulă: Acest preliminar s'a desbătut și aprobat în întregul său cuprins, în ședința consiliului parohial ținută în... anul... iscăind președintele și notarul comitetului parohial, iar originalul procesului verbal toți membrii prezenți la ședință, care se va înainta în copie deodată cu preliminarul.

După aceea se convoacă adunarea parohială amăsurat §-lui 8 din statutul organic cu opt zile înainte, înștiințându-se în biserică și scopul pentru care a fost convocată și anunțându-se tot odată și protopresbiterul tractual. În ziua fixată pentru ținerea ședinței se face după sfânta liturgie chemarea Duhului Sfânt, iar președintele după o cuvântare potrivită deschide adunarea,

alegându-se un notar, care va purta protocolul și doi bărbați de încredere pentru cenzurarea socoților. Adunarea parohială trebuie să se întrunească ordinar de 2-ua ori pe an, odată în primul trimestru al anului când se va desbate socoata și a doua oră în luna Decembrie când se va desbate preliminarul. Adunarea parohială poate aduce decizii valabile numai dacă vor fi de față afară de paroh cel puțin a zecea parte a membrilor înscriși în lista parohienilor, iar dacă la ziua hotărâtă nu se întrunește nici măcar acest număr, adunarea se convoacă pentru a doua oară tot cu 8 zile mai înainte, când se va ține cu orice număr de membri, însă nu mai mic decât numărul membrilor comitetului parohial, cari în comunele până la 1000 suflete sunt 10 membri, la cele cu 1500 sunt 15, la cele cu 2000 sunt 20, la cele cu 2500 sunt 55 și de aici în sus 30 indiferent de numărul locuitorilor¹⁾.

În caz că nici de data aceasta nu se întrunește acest număr, se va încheia proces verbal față de martori și se va înainta împreună cu preliminarul neaprobat, arătând tot odată și cauza pentru care nu s'au întrunit. Sumele aprobate de adunarea parohială se vor trece în rubrica rezervată acestui scop. Iar de desubtul clauzei comitetului parohial se va scrie clauzula: „Acest preliminar a fost desbătut și aprobat în întregul său cuprins prin ședința adunării parohiale ținută în anul , iscăind președintele și notarul.

Cu acestea cred că am dat și complectat cunoștințele Onor. noastre preoțimi, în ce privește instrucțiunile necesare la compunerea și înaintarea preliminarului la timpul convenit, Consiliului nostru eparhial spre aprobare.

Partea II.

Purtarea și compunerea socoților bisericesti.

1) *Ziarul de cassă*: Ziarul de casă e registrul de bază, în care se introduc toate operațiile de cassă din decursul unui an. În ziarul de cassă al sfintei biserici se vor introduce toate intratele și eșitele din intervalul unui an politic, adică pe timpul dela 1 Ian.—31 Decem. când se încheie la comunele noastre bisericesti anul economic. Ziarul de cassă este consult să se poarte în două exemplare și anume din următoarele motive: Un exemplar va trebui necondiționat să fie purtat de către epitropie, care anume e instituită pentru administrarea averii bisericesti. Dar majoritatea dintre epitropii noștri sunt puțin cunoscători de carte și abia știu scrie; prin urmare sunt inevitabile anumite greșeli în introduceri și ștersături, cari nu sunt permise în contabilitate. Până în prezent majoritatea comunelor bisericesti înaintau spre suprarevizuire acest ziar de cassă și în cele mai bune cazuri copia lui. Mi-au obvenit și cazuri de acelea unde într'o comună unde erau doi preoți, cel conducător al oficiului parohial a făcut împreună cu epitropia mai multe ștersături a sumei originale, și copia ni-a trimis-o după ce-l corectat, fără ca noi să fi putut constata acest fapt, aceste ștersături ce de fapt erau ilegale și compromițătoare. — Deci pentru a evita acest fapt și totuși pentru a avea un ziar de cassă model, purtat după legile contabilității, ne vedem siliți a introduce două ziare de cassă, dintre cari unul va trebui să fie purtat de către președintele conducător al oficiului parohial și care să consune întru toate cu cel original dela epitropie; — il numim original căci fiind ei manipulatorii banilor, ei sunt și primii cari vor introduce percepțiunea sau crogățunea în ziarul de cassă. — Ziarele de cassă

1) Statutul pentru organizarea bisericii ort. rom. Monit. Ofic. No. 97 din 6 Maiu 1935.

trebuie să fie registre legate, parafate, paginile numerotate și la fine sigilate, cu sigilul oficiului parohial. În anchetele ce am avut ocazie a face, am constatat că se poartă ziare de cassă și în felul următor. Epitropul își înseamnă pe o hârtie intratele și pe altă hârtie eșitele. Dându-și el abdicarea către finea lunii Martie vine al doilea epitrop care poartă tot astfel până în Septembrie, și apoi o jumătate de lună al treilea și în urmă vine preotul până la finea anului, conducând tot așa. Iar când au fost constrânși să facă socoșile au adunat toate aceste hârtii și au compus ziarul de cassă.

În ziarul de cassă dela epitropie care se va păstra în lada bisericii dela masa epitropească din sf. biserică, va avea să se introducă imediat chiar în aceeași zi percepțiunea sau erogațiunea și preotul dacă nu mai adeseori, cel mult în fiecare săptămână va introduce aceste operații în curat în registrul de cassă purtat de dânsul și care se va păstra în cassa de fer, pentruca astfel ori și când să putem controla cassa. În protocolul de zi se vor introduce în fiecare Duminecă sau sârbătoare venitele dela tasuri, lumini etc. deși pentru acest scop se poartă și protocoale separate, aparținătoare protocolului principal. Baniile ce au intrat, după ce au fost introduși de epitrop în ziarul de cassă, se vor păstra în cassa de fer, și nici decum la epitrop. Conform circularelor noastre în vigoare epitropia nu are dreptul a păstra în cassa sa, decât numai o anumită sumă de bani, pentru a evita anumite abuzuri ce s'au săvârșit până în prezent de către unele epitropii parohiale.

În ziarul de cassă al institutelor de bani și a celor mai multe instituții de stat, se introduc nu numai banii gata, ci și banii elocați în obligații de stat de ale privaților, în casse de păstrare, precum și pretensiunile restante și încă pe fonduri, dacă aparțin la mai multe. Ziarul de cassă purtat astfel ne arată câți bani în numerar se află în cassă, la ce fond aparțin și tot odată cât de mare e averea instituției respective. Astfel de ziare ne dau în ori și ce zi starea exactă a întregii averi. Un asemenea ziar de cassă poartă comuna noastră biserică: Reșița-montană. Dar noi nu-l putem introduce și impune, din motivul că oamenii nepricepuți pot ușor greși, producând cine știe ce erori la urmă în manipularea cassei. Cei ne experți nu vor înțelege așa de ușor: o sumă de bani când se transformă în obligație.

(Urmează).

comerciant, Prof. Iovanescu, Andreiu Jucos, diacon catedral, Gh. Neamțu directorul Școlii normale, N. N., Prof. Filip Pop, Prof. Bujor Popoviciu, N. Popoviciu, funcționar la Inspekția C. F. R., Teodor Roșca, Protodiacon catedral, Teodor Șandru, profesor, Doru Tătaru, student, câte 100 Lei; Dra Sidonia Nicoară 60 Lei; Prof. C-tin Albu, Horia Buracu, student. Prof. Dimitrie Cuzma, Dr. Nicolae Domăneanțu avocat, Prof. Ienache Ionescu, Prof. Gheorghe Noaghea, Prof. Traian Țunea, câte 50 Lei; Gh. Dalea, funcționar eparhial, N. N., Mihail Paulcescu librar, câte 40 Lei, Petru Balăcescu student, Prof. Blașiu, N. N., Prof. Vasile Smeu, Petru Stroescu student, Prof. Wehry, câte 30 Lei; Prof. Ioan Balan, Prof. N. Tomiciu, Prof. Sever Boșcaiu, N. Cornean consilier eparhial, Prof. Traian Dobromirescu, Prof. Nicolae Domășnean, Prof. Haralambie Ghinescu, Ilie Pondran student. Ing. N. Popescu, Popoviciu Ioan, Prof. Liviu Roman, Prof. Caius Seviciu, câte 20 Lei; Petru Boeriu student, Vichentie Bria, câte 18 Lei; Alexandru Dărăbanțiu student, Zevedeu Morariu, student, câte 15 Lei; C-tin Szintay, 14 Lei; Ion Borlovan, Ghinda Ioan, Prof. Dimitrie Soceneanțu, câte 10 Lei. Total 4390 Lei, care sumă s'a trimis celor în drept de către studentul Virgil Noaghea.

† **Preotul Simion Blajovan și soția sa Sofia** au adormit în Domnul. Preotul a răposat Vineri în 29 Ianuarie, iar Duminecă în ziua înmormântării preotului, în mijlocul familiei sfâșiate de durere își vădă Juhul și blânda lui soție. Răposatul a fost un preot distins, bun român și neînfricat luptător, virtute pentru care Ungurii l-au întemnițat. În mormântarea i s'a făcut cu mare asistență de preoți, intelectuali și popor, atât din Logoj, Hodoș cât și din satele jurului. Soborul de șase preoți a avut în frunte pe pâr. protopop tractual Dr. Aurel Mihaescu, care a vorbit despre activitatea defunctului preot. Au mai vorbit la groapă dnii: B. Barbu, V. Cărpinișan, C. Mircea, Dr. I. Dobrin din Logoj și preotul Z. Humița în numele comunelor vecine.

Pe răposatii robi ai Săi Domnul Dumnezeu să-i odihnească în pace, iar asupra familiei îndurerate să reverse mila și mângâierea Sa!

Judecătoria rurală Teregova secția c. f.

Nr. 1723/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Jifa (Josefa) Babeu domiciliată în Slatina Timiș contra urmăritei Susana Babeu născ. Radici la cererea urmăritoarei: Judecătoria ordonă: Licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din Legea LX din 1881 asupra întreg imobilului înscris în c. f. a comunei Slatina Timișului din Circumscripția Teregova Nr. 3116 a. c. lei c. f. Nr. top. 272 Lunca de 400 st în valoare de 600 lei pentru încasarea creanței de 802 lei spese de proces și executare de 120 lei, fixate până acum, spese de 45 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune. Prețul de strigare să stabilește la valoarea susarătă, care poate fi reduse cu 25%.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunei pe zina de **10 luna Februarie anul 1936 ora 11** în casa comunală a comunei Slatina Timișului.

ȘTIRI

Hirotonire. Sâmbătă și Duminecă, în 30 și 31 Ianuarie a. c. Prea Sfințitul Părinte Episcop a hirotonit întru preot pe candidatul *Alimpie Aldescu* numit capelan cu drept de succesiune pe lângă preotul administrator parohial Timoteiu Borchescu din *Borlovenii-vechi*.

Pentru fondul aducerii din Spania și înmormântării Eroilor căzuți întru apărarea Crucii au binevoit a contribui: P. S. Sa Părintele Episcop 200 Lei, Comunitatea de Avere 500 Lei, B. C. 340 Lei, C. F. 220 Lei, N. N. 200 Lei, Josif Iglar 140 Lei, Romul G. Ancușa consilier referent eparhial, Mateiu Armaș, directorul Liceului, Asociația Studenților Grăniceri, Dra Melania Beuca, Pr. Pavel Bogoeviciu, Av. I. D. Cârpanu, Gheorghe Dragotă

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează :

1. Imobilul supus la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de 75% din prețul strigării (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar și să semneze condițiunile de licitație.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cei cari au oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitațiune, care se va continua fără amânare.

Teregova, la 2 Decembrie 1936.

Jud. **I. O. Bubenec** m. p. dir. c. f. **I. Bica** m. p.

Pentru conformitate: **I. Bica** dir. de c. f.

Judecătoria rarulă Teregova secția c. f.

No. 1722/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație

În cauza de executare pornită de urmăritorea Magdalena Dumitru ca tutor min. Magrina Dumitru contra urmăritului Achim Belalescu, la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă: Licitațiune execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din Legea LX din 1881 asupra 7/12 a parte din imobilele înscrise în c. f. a comunei Feneș din circumscripția judecătoria Teregova pagina Nr. 96 și anume: intravilan loc de casă de 328 stp. în val. de 150 lei, 2/30-a parte drept de moară din foaia Nr. 157 în valoare de 100 lei, Nr. top. 19 La Cojan fân. cl. I de 1 jug. 400 stp. în valoare de 200 lei, Nr. top. 165 Valea de pești f. cl. II de 2 jug. 1200 stp. în val. de 150 lei, Nr. top. 181 Valea be Pești f. cl. II de 2 jug. 1200 stp. în val. de 150 lei, Nr. top. 206 Valea de Pești grăd. de 1350 stp. în valoare de 150 lei, fără Nr top. Valea de Pești grăd. de 900 stp. în valoare de 100 lei, pentru încasarea creanței de 707 lei și 305 lei spese de proces și de executare fixate până acum spese de 127 lei fixate acum pentru cererea de licitațiunea. Prețul de strigare să stabilească la valorile susarătate cari pot fi reduse cu 25%. Fixează termen pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **9 Februarie 1937 ora 10** în casa comunală a comunei Feneș.

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează :

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de 75% din prețul strigării. (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar ori se predea aceluiași delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției, și să semneze condițiunile de licitație.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cei cari au oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

gare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație care se va continua fără amânare.

Teregova la 2 luna Decembrie anul 1936.

ss. **I. O. Bubenec** judecător ss. **I. Bica** director c. f.

Pentru conformitate **Ioan Bica** director c. f.

Judecătoria mixtă Caransebeș, secția c. f.

Nr. 2401/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorul Plesca Iosif dom. în Orșova contra urmăritului Kiraly Ludovic (căs. cu Eufrezina Bufan) fost dom. în Caransebeș la cererea urmăritorului judecătoria ordonă licitațiune execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din legea LX. din 1881 asupra 1/2 parte din imobilul înscris în c. f. a comunei Caransebeș (din circumscripția Tribunalului Caransebeș Nr. coalei c. f. 1796 Nr. de ord. A.I. 2—4 Nr. top. 679 Curte în Intravilan de 95 stp. Nr. top. 680 Casa Nr. 525 stp. Nr. top. 681 Grădină în Intravilan de 148 stp. Prețul de strigare 37.500 lei, pentru încasarea creanței de 5272 lei spese și spese de 430 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune. Fixează termen pentru ținerea licitațiunii be ziua de **27 Februarie 1937 ora 10** în localul oficial ușa Nr. 14. În baza art. 150 legea LX. din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează :

1. Imobilul supus la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de cât prețul strigării (art. 26 XLI. 1908)

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauțiune, socotiti pe cursul fixat în art. 42 LX. 1881, ori să predea aceluiași delegat chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile (art. 147, 150, 170, legea LX. din 1881, art. 21 XLI. 1908)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Data în Caransebeș la 23 Octomvrie 1936.

Leo Pető m. p. judecător **D. Lăzărel** m. p. dir. c. f.

Pentru conformitate: **D. Lăzărel**, dir. c. f.

Brâne peotești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile
de vânzare la **Librăria diecezană.**

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane, Caransebeș.

